

ANNE

Hani derler ya ‘ Anne olmadan anlamazsın.’ O küçük yavrucağızın bakışlarındaki manayı derinliği anlamak için illaki anne olmaya gerek yoktu. Onu izlerken bazen kayboluyorum o derinliklerde, beni içine çekiyor adını bir türlü koyamadığım şey...

Okulun ilk günlerinde fark edilemeyecek gibi değildi sessizliği, içindeki yangını. Her geçen gün daha da içine kapandı. Onunla ne kadar konuşmaya çalışsam da sanki çocukluğumda oynadığım saklambaç oyunu gibi benden kaçıp saklanıyordu bir yerlere ve sanki hiç çıkmamak istercesine.

Her sınıfa girdiğimde gözlerim onu arıyordu ve bir ümitle bugün benimle konuşacak mı diye beklemekteydim. Son zil çaldığın da öğrencilerin kapıya öyle bir koşuşturmaları vardı ki görenler sanki bedava top dağıtıyorlar sanardı. Sadece bir kişi hariç o herkesten sonra çıkıyor ve tek başına evin yolunu tutuyordu.

Burada öğrenciler kendi başlarına kolay kolay evine gidemez hele ki 1. Sınıf öğrencisiysen. İlk başlarda çok garipsemişim ‘Bu ne böyle adliye sarayı gibi sabah veliler akşam veliler’ diyordum. Birde önceki çalıştığın yerde bunları görmeyince daha da farklı geliyordu. Ama alışmışım artık bu seferde tek başına evine giden öğrenci gördüğümde garipsiyordum hele ki bu öğrenci içindeki yangını bir türlü söndüremediğin, çözemediğin öğrencinse...

O gün onu evine kadar takip ettim. Takip ederken kafamdan sorunun ne olduğuyla ilgili bin türlü düşünce geçiyordu ki bir sesle irkildim. Çocuğun evinin önüne kadar gelmişim yaşlı bir teyze bana sesleniyordu. Bir suç işlemişim gibi boynumu büküp teyzeye yöneldim. Bana seslenen teyze bir türlü çözemediğim öğrencimin babaannesiymiş. Uzun uzun konuştuk, konuştukça bu küçücük yavrucağızın bu yaşlarda nelerle yüzleştiğini, sırtında taşıdığı yükün ne kadar ağır olduğunu öğrendim.

Öğrencimin annesi ile babası o daha küçücük iken ayrılmışlar. Babası yurt dışına çalışmaya gidince annesi başka biriyle evlenmiş çocuk ise büyükbaba ve babaannesinde kalmış.

Evet dedim kendimce o hüzünlü bakışlar, o herkesten kaçışlar meğer yüreğindeki eksiklikler yüzündenmiş. O küçücük yürek nasıl dayansın annesizliğe babasızlığa...

Önümde kocaman bir soru işareti vardı bu çocuğa mutlaka yardım etmeliydim ama nasıl? Bu soru günlerce zihnimi meşgul etti.

Çizgi çalışmalarımız bitmiş harfleri sırasıyla öğrenmeye başlamıştık. Artık kelimeler oluşturmaya başlamıştık. Sırada ‘n’ sesi vardı. Bu ses bizim için dönüm noktası olmuştu. ‘an’ ile ‘ne’ hecelerinin birleşme zamanı gelmişti artık. Bu iki hecenin birleşmesiyle çocuğun gözlerindeki hüznün yerini gözyaşlarına bırakmıştı. Dakikalarca ağladı biz ise sadece seyredebildik. İlk defa kendimi bu kadar çaresiz hissettim, ne yapacağımı bilemedim ve bu çaresizlik beni de ağlattı. Kendimi ne kadar engellemeye çalışsam da sonuçta bende bir anneydim, benimde duygularım vardı. Sınıf bir anda sessizliğe büründü diğer öğrenciler ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar bir arkadaşlarına bir bana bakıyorlardı. Zilin çalmasıyla kendimize geldik diğer öğrencilerle beraber teneffüse çıktık.

Ve son saat geldi herkesin eve gitme vaktiydi. Diğer çocuklar her zamanki gibi koşuşturarak evlerinin yolunu tuttular. Bizim küçük yanıma geldi biraz bakıştıktan sonra anlatmaya başladı yaşadıklarını, yalnızlıklarını, özlemlerini ve keşkelerini 7 yaşındaki bir kız çocuğunun penceresinden. Anlattı anlattı ve sustu benden bir cevap beklercesine. Ne demeliydim seni anlıyorum mu, haline çok üzülüm mü? Her ikisi de yetersizdi sadece şunu diyebildim; ‘Bana anne diyebilirsin.’ Evet senin gerçek annen olmayabilirim, sürekli yanında bulunmayabilirim ama şunu unutma ne zaman seni dinleyecek bir kişi sıcak bir kucak istersen ben yanındayım. O kız çocuğunun hüzünlü bakışları mutluluğa suratındaki ifade tebessüme dönüştü belki ilk defa bu kadar içten gülümsedi. Bu gülümsemeyi hayatım boyunca unutmadım unutamam da.

Öğretmenlik diğer meslekler gibi değildir. Yeri gelecek annesi olmayan bir çocuğa anne, baba özlemi çeken bir çocuğa baba olacağız.

Bütün çocukların anne-babasıyla büyümesi dileğiyle..